

Ecumenical Patriarchate
Greek Orthodox Metropolis of New Jersey

ASCENSION

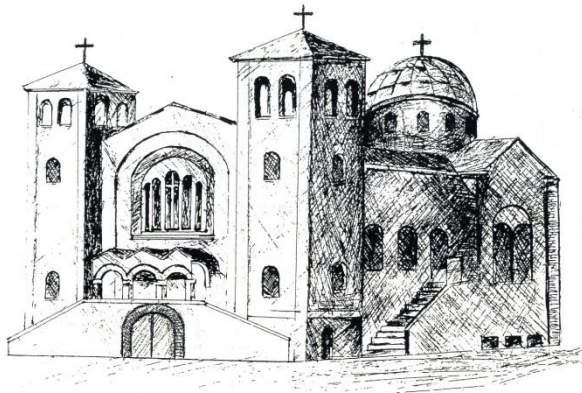
Greek Orthodox Church

FAIRVIEW - NEW JERSEY

Weekly Bulletin

Sunday, May 5, 2019

Thomas Sunday

Οικουμενικόν Πατριαρχεῖον
Ιερά Μητρόπολις Νέας Ιερσέης
Ελληνική Ορθόδοξη Εκκλησία
ΘΕΙΑΣ ΑΝΑΛΗΨΕΩΣ
ΦΕΡΒΙΟΥ ΝΕΑΣ ΙΕΡΣΕΗΣ
ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟ ΔΕΛΤΙΟ
ΕΝΗΜΕΡΩΣΗΣ
Rev. Christos L. Pappas, Protopresbyter

ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΑΚΟΛΟΥΘΙΩΝ & ΕΚΔΗΛΩΣΕΩΝ

Κυριακή του Θωμά – 5 Μαΐου, 2019

9π.μ. – 12μ.μ. Όρθρος Θ. Λειτουργία (Θ.Κοινωνία)

Ο καφές προσφέρεται από τη Φιλόπτοχο

1:15 μ.μ. Γενική Συνέλευση

Δευτέρα, 6 Μαΐου, 2019

Σεραφεΐμ Όσιος - 9:00 π.μ. Όρθρος, Θ.Λειτουργία

Τρίτη, 7 Μαΐου, 2019

6:00 μ.μ. Παράκληση

Τετάρτη, 8 Μαΐου, 2019

Ιωάννης ο Θεολόγος

9:00 π.μ. Όρθρος, Θ.Λειτουργία

4:30 μ.μ. - 6:15 μ.μ. Ελληνικό Σχολείο

Πέμπτη, 9 Μαΐου, 2019

Χριστόφορος Μάρτυς - 9:00 π.μ. Όρθρος, Θ.Λειτουργία

Παρασκευή, 10 Μαΐου, 2019

4:30 μ.μ. - 6:30 μ.μ. Ελληνικό Σχολείο

Σάββατο, 11 Μαΐου, 2019

Κυρίλλου & Μεθοδίου - 9:00 π.μ. Όρθρος, Θ.Λειτουργία

Κυριακή, 12 Μαΐου, 2019

9π.μ. – 12μ.μ. Όρθρος Θ. Λειτουργία (Θ.Κοινωνία)

Των Μυροφόρων - Ημέρα της Μάνας

Ο καφές σερβίρεται από το ΠΤΟ

SCHEDULE OF SERVICES AND EVENTS

Sunday of Saint Thomas – May 5, 2019

9a.m.-12 noon Orthros, D. Liturgy (Holy Communion)

Coffee is offered by the Philoptochos

1:15 p.m. General Assembly Meeting

Monday, May 6, 2019

Seraphim the Struggler - 9:00 a.m. Orthros, D. Liturgy

Tuesday, May 7, 2019

6:00 p.m. Paraklisis

Wednesday, May 8, 2019

John the Theologian

9:00 a.m. - 11:00 a.m. Orthros, D. Liturgy

4:30 p.m. - 6:15 p.m. Greek School

Thursday, May 9, 2019

Christopher the Martyr

9:00 a.m. - 11:00 a.m. Orthros, D. Liturgy

Friday, May 10, 2019

4:30 p.m. - 6:30 p.m. Greek School

Saturday, May 11, 2019

Kyriou & Methodiou - 9:00 a.m. Orthros, D. Liturgy

Sunday, May 12, 2019

9a.m.-12 noon Orthros, D. Liturgy (Holy Communion)

Myrr-Bearing women - Mother's Day

Coffee is served by the PTO

Πράξεις Αποστόλων 5:12-20

Ἐν ταῖς ἡμεραῖς ἐκείναις, διὰ δὲ τῶν χειρῶν τῶν ἀποστόλων ἐγίνετο Β σημεῖα καὶ τέρατα ἐν τῷ λαῷ πολλά· καὶ ἦσαν ὁμοθυμαδὸν ἅπαντες ἐν τῇ στοᾷ Σολομῶντος. Τῶν δὲ λοιπῶν οὐδεὶς ἐτόλμα κολλᾶσθαι αὐτοῖς, ἀλλ' ἐμεγάλυνεν αὐτοὺς ὁ λαός· μᾶλλον δὲ προσετίθεντο πιστεύοντες τῷ κυρίῳ, πλήθη ἀνδρῶν τε καὶ γυναικῶν· ὥστε κατὰ τὰς πλατείας ἐκφέρειν τοὺς ἀσθενεῖς, καὶ τιθέναι ἐπὶ κλινῶν καὶ κρᾶββάτων, ἵνα ἐρχομένου Πέτρου κἂν ἡ σκιά ἐπισκιάσῃ τινὲς αὐτῶν. Συνήρχετο δὲ καὶ τὸ πλῆθος τῶν πέριξ πόλεων εἰς Ἱερουσαλήμ, φέροντες ἀσθενεῖς καὶ ὀχλουμένους ὑπὸ πνευμάτων ἀκαθάρτων, οἵτινες ἐθεραπεύοντο ἅπαντες. Ἀναστὰς δὲ ὁ ἀρχιερεὺς καὶ πάντες οἱ σὺν αὐτῷ - ἡ οὖσα αἵρεσις τῶν Σαδδουκαίων - ἐπλήσθησαν ζήλου, καὶ ἐπέβαλον τὰς χεῖρας αὐτῶν ἐπὶ τοὺς ἀποστόλους, καὶ ἔθεντο αὐτοὺς ἐν τηρήσει δημοσίᾳ. Ἄγγελος δὲ κυρίου διὰ τῆς νυκτὸς ἤνοιξεν τὰς θύρας τῆς φυλακῆς, ἐξαγαγὼν τε αὐτοὺς εἶπεν, Πορεύεσθε, καὶ σταθέντες λαλεῖτε ἐν τῷ ἱερῷ τῷ λαῷ πάντα τὰ ῥήματα τῆς ζωῆς ταύτης.

Acts of the Apostles 5:12-20

In those days, many signs and wonders were done among the people by the hands of the apostles. And they were all together in Solomon's Portico. None of the rest dared join them, but the people held them in high honor. And more than ever believers were added to the Lord, multitudes both of men and women, so that they even carried out the sick into the streets, and laid them on beds and pallets, that as Peter came by at least his shadow might fall on some of them. The people also gathered from the towns around Jerusalem, bringing the sick and those afflicted with unclean spirits, and they were all healed. But the high priest rose up and all who were with him, that is, the party of the Sadducees, and filled with jealousy they arrested the apostles and put them in the common prison. But at night an angel of the Lord opened the prison doors and brought them out and said, "Go and stand in the temple and speak to the people all the words of this Life."

Κατὰ Ἰωάννην 20:19-31

Οὔσης ὀψίας τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ τῇ μιᾷ τῶν σαββάτων, καὶ τῶν θυρῶν κεκλεισμένων ὅπου ἦσαν οἱ μαθηταὶ συνηγμένοι διὰ τὸν φόβον τῶν Ἰουδαίων, ἦλθεν ὁ Ἰησοῦς καὶ ἔστη εἰς τὸ μέσον, καὶ λέγει αὐτοῖς· Εἰρήνη ὑμῖν. Καὶ τοῦτο εἰπὼν ἔδειξεν αὐτοῖς τὰς χεῖρας καὶ τὴν πλευρὰν αὐτοῦ. Ἐχάρησαν οὖν οἱ μαθηταὶ ἰδόντες τὸν Κύριον. Εἶπεν οὖν αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς πάλιν· Εἰρήνη ὑμῖν. Καθὼς ἀπέσταλκέ με ὁ πατήρ, κἀγὼ πέμπω ὑμᾶς. Καὶ τοῦτο εἰπὼν ἐνεφύσησε καὶ λέγει αὐτοῖς· Λάβετε Πνεῦμα Ἅγιον· ἂν τινων ἀφήτε τὰς ἀμαρτίας, ἀφίενται αὐτοῖς, ἂν τινων κρατῆτε, κεκράτηνται. Θωμᾶς δὲ εἷς ἐκ τῶν δώδεκα, ὁ λεγόμενος Δίδυμος, οὐκ ἦν μετ' αὐτῶν ὅτε ἦλθεν ὁ Ἰησοῦς. Ἐλεγον οὖν αὐτῷ οἱ ἄλλοι μαθηταί· Ἐωράκαμεν τὸν Κύριον. Ὁ δὲ εἶπεν αὐτοῖς· Ἐὰν μὴ ἴδω ἐν ταῖς χερσίν αὐτοῦ τὸν τύπον τῶν ἥλων, καὶ βάλω τὸν δάκτυλόν μου εἰς τὸν τύπον τῶν ἥλων, καὶ βάλω τὴν χεῖρά μου εἰς τὴν πλευρὰν αὐτοῦ, οὐ μὴ πιστεύσω. Καὶ μεθ' ἡμέρας ὀκτὼ πάλιν ἦσαν ἔσω οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ καὶ Θωμᾶς μετ' αὐτῶν. Ἐρχεται ὁ Ἰησοῦς τῶν θυρῶν κεκλεισμένων, καὶ ἔστη εἰς τὸ μέσον καὶ εἶπεν· Εἰρήνη ὑμῖν. Εἶτα λέγει τῷ Θωμᾷ· Φέρε τὸν δάκτυλόν σου ὧδε καὶ ἴδε τὰς χεῖράς μου, καὶ φέρε τὴν χεῖρά σου καὶ βάλε εἰς τὴν πλευρὰν μου, καὶ μὴ γίνου ἄπιστος, ἀλλὰ πιστός. Καὶ ἀπεκρίθη Θωμᾶς καὶ εἶπεν αὐτῷ· Ὁ Κύριός μου καὶ ὁ Θεός μου. Λέγει αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς· Ὅτι ἐώρακάς με, πεπίστευκας· μακάριοι οἱ μὴ ἰδόντες καὶ πιστεύσαντες. Πολλὰ μὲν οὖν καὶ ἄλλα σημεῖα ἐποίησεν ὁ Ἰησοῦς ἐνώπιον τῶν μαθητῶν αὐτοῦ, ἃ οὐκ ἔστι γεγραμμένα ἐν τῷ βιβλίῳ τούτῳ· ταῦτα δὲ γέγραπται ἵνα πιστεύσητε ὅτι Ἰησοῦς ἐστὶν ὁ Χριστὸς ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, καὶ ἵνα πιστεύοντες ζωὴν ἔχητε ἐν τῷ ὀνόματι αὐτοῦ.

John 20:19-31

On the evening of that day, the first day of the week, the doors being shut where the disciples were for fear of the Jews, Jesus came and stood among them and said to them: "Peace be with you." When he had said this, he showed them his hands and his side. Then the disciples were glad when they saw the Lord. Jesus said to them again, "Peace be with you. As the Father has sent me, even so I send you." And when he had said this, he breathed on them, and said to them: "Receive the Holy Spirit. If you forgive the sins of any, they are forgiven; if you retain the sins of any, they are retained." Now Thomas, one of the twelve, called the Twin, was not with them when Jesus came. So the other disciples told him: "We have seen the Lord." But he said to them: "Unless I see in his hands the print of the nails, and place my finger in the mark of the nails, and place my hand in his side, I will not believe." Eight days later, his disciples were again in the house, and Thomas was with them. The doors were shut, but Jesus came and stood among them, and said: "Peace be with you." Then he said to Thomas, "Put your finger here, and see my hands; and put out your hand, and place it in my side; do not be faithless, but believing." Thomas answered him, "My Lord and my God!" Jesus said to him, "Have you believed because you have seen me? Blessed are those who have not seen and yet believe." Now Jesus did many other signs in the presence of the disciples, which are not written in this book; but these are written that you may believe that Jesus is the Christ, the Son of God, and that believing you may have life in his name.

Ο άγιος Σεραφεΐμ του όρους Δομπού

Γεννημένος σε ένα μικρό χωριό της Βοιωτίας, το 1527, ο πατήρ ημών Σεραφεΐμ έδειξε από την πιο τρυφερή ηλικία θαυμαστή κλίση προς τον ασκητικό βίο. Υπό την καθοδήγηση του ιερέα του χωριού επιδόθηκε με ζήλο και φιλοπονία στην μελέτη των Γραφών και των Βίων των αγίων, τους οποίους αποφάσισε σύντομα να μιμηθεί ακολουθώντας την μοναχική βιοτή σε εγκαταλελειμμένο μονύδριο στα περίχωρα, αφιερωμένο στον προφήτη Ηλία. Εγκαταβίωσε εκεί για έξι περίπου μήνες σε σπήλαιο, ασκούμενος. Ενοχλημένος, όμως, από τις συχνές επισκέψεις των γονέων του, χρειάστηκε να μεταβεί στην Μονή της Μεταμορφώσεως, στο Σαγμάτιον όρος, μεταξύ Θηβών και Εύβοιας. Επιδόθηκε με γενναιότητα στους πιο σκληρούς αγώνες και πρωτίστως στην αγόγγυστη υπακοή απέναντι σε όλους τους αδελφούς. Διαπιστώνοντας τις γρήγορες προόδους του, ο ηγούμενος τον ενέδυσσε το μοναχικό Σχήμα και παρά τις αντιρρήσεις λόγω της ταπεινοφροσύνης του, τον χειροτόνησε διάκονο και εν συνεχεία πρεσβύτερο. Αναλογιζόμενος την ευθύνη που είχε αναλάβει έναντι της αγίας Εκκλησίας, ο Σεραφεΐμ διπλασίασε τις νηστείες, τις προσευχές και τις αγρυπνίες του, για να καταστεί άξιος του ονόματος του και να ζήσει αληθινά ως άγγελος επί της γης.

Μετά δέκα έτη, επιθυμώντας νά ξεφύγει από την φήμη που του είχαν αποφέρει οι αρετές του, έλαβε την ευλογία του ηγουμένου του για να πάει να ζήσει στην ησυχία και μετά από μακρά πεζοπορία έφθασε σε όρος που ονομαζόταν Δομπούς, δυτικά του Ελικώνα, στην περιοχή της Λεβαδείας. Έκτισε εκεί παρεκκλήσιο και κελλιά, όπου σύντομα συγκεντρώθηκαν λίγοι μαθητές. Ο όσιος Σεραφεΐμ παρέμεινε εκεί άλλα δέκα χρόνια, διάγοντας βίο όμοιο με εκείνον των ουρανίων Δυνάμεων και επιδαψιλεύοντας τις διδαχές του στους μαθητές του και στους κατοίκους της περιοχής. Κατόρθωσε να μεταστρέψει αλβανικές οικογένειες που ζούσαν από την ληστεία και τις άρπαγες και τις οδήγησε στην οδό της σωτηρίας. Ο όσιος κατέστη για τους κατοίκους της περιοχής ιατρός ψυχών και σωμάτων και πλήθη λαού προσέρχονταν να

βρουν παρηγοριά κοντά του. Στενοχωρούμενος, όμως, από το γεγονός ότι είχε γίνει πασίγνωστος, ο Σεραφείμ αποσύρθηκε στην βορειοδυτική πλαγιά του Ελικώνα, δύο ώρες δρόμο από εκεί. Εγκαταβιώνοντας στον τόπο αυτόν, όπως ο προφήτης Ηλίας στο Καρμήλιο όρος, άκουσε μία ημέρα φωνή Θεού να τον διατάζει να εγκαταλείψει την ερημιά του για να ιδρύσει μοναστήρι. Υπακούοντας στην εντολή αυτή, συγκέντρωσε τους μαθητές του που είχε εγκαταλείψει και ανέλαβε επί τόπου την ανέγερση μονής. Κατά την διάρκεια, όμως, των εργασιών, η Θεοτόκος τού εμφανίστηκε και του έδωσε εντολή να εγκαταλείψει το κτίσιμο, γιατί ο τόπος εκείνος δεν ήταν διόλου πρόσφορος, και να μεταβεί στο χωριό Δομπού για να αρχίσει πάλι την ανέγερση. Υπάκουος, όπως πάντα, ο όσιος πληροφόρησε τους κατοίκους του χωριού που είχε παλαιότερα μεταστρέψει, ότι έπρεπε να εγκατασταθούν σε άλλο μέρος, λαμβάνοντας, ωστόσο, αποζημίωση, και ταξίδεψε ως την Κωνσταντινούπολη για να λάβει την άδεια του Οικουμενικού Πατριάρχη να ιδρύσει εκεί σταυροπηγιακή⁷ μονή αφιερωμένη στον Σωτήρα. Με την υποκίνηση του διαβόλου, άνθρωποι φθονεροί τον κατήγγειλαν στον τούρκο διοικητή της Λεβαδείας, ο οποίος έστειλε στρατιώτες στο μοναστήρι.

Φθάνοντας εκεί, αυτοί καθύβρισαν τον όσιο και τον κτύπησαν βάνουσα στο κεφάλι, αφήνοντας τον ημιλιπόθυμο και εν συνεχεία τον έσυραν μαζί τους για να παρουσιασθεί στον διοικητή, κακοποιώντας τον ανελέητα στο δρόμο. Παρά την ωμότητά τους, ο όσιος έκανε να αναβλύσει νερό για να ξεδιψάσουν οι άνθρωποι που τον φρουρούσαν, έτσι που εκείνοι τον άφησαν ελεύθερο.

Οι εργασίες στην μονή ευοδώθηκαν και πλήθος δοκίμων για τον μοναχικό βίο συνέρρεαν κοντά στον όσιο, έτσι που το μοναστήρι γέμισε σύντομα μοναχούς, ενώ πολλοί ήσαν εκείνοι που εγκαταβίωσαν στα περίχωρα, στα ερημητήρια, παραμένοντας, ωστόσο, υπό την πνευματική καθοδήγηση του οσίου Σεραφείμ. Αλλά και λαϊκοί, ελκόμενοι από την φήμη θαυματουργού που είχε ο άνθρωπος του Θεού, έρχονταν να βρουν κοντά του θεραπεία στα δεινά τους, κυρίως δαιμονισμένοι που τους

ελευθέρωνε με την νηστεία και την προσευχή, σύμφωνα με τις εντολές του Κυρίου (Ματθ. 17, 21).

Τρία χρόνια μετά την αποπεράτωση του μοναστηρίου, ο όσιος Σεραφείμ, νιώθοντας να πλησιάζει το τέλος του, συγκέντρωσε τους μαθητές του για να τους μεταδώσει τις τελευταίες διδαχές του για τον ισάγγελο βίο και την προσευχή, που είναι η πύλη προς την Βασιλεία των ουρανών. Κατόπιν παρέδωσε την ψυχή του στον Θεό, στις 6 Μαΐου 1602, σε ηλικία εξήντα πέντε ετών.

Κατά τον βίο του ο όσιος Σεραφείμ έδωξε πολλές φορές με την προσευχή του ακρίδες που απειλούσαν τις καλλιέργειες, όχι μόνο της μονής και των περιχώρων του, αλλά και των κατοίκων της Αθήνας. Για τον λόγο αυτό, μετά τον θάνατο του, τα τίμια λείψανα του χρησιμοποιήθηκαν συχνά ως προστασία από την μάστιγα αυτή.

Καθ' όλη την διάρκεια της τουρκοκρατίας, η μονή του οσίου γλύτωσε θαυματουργικά από λεηλασίες που οι κατακτητές πολλές φορές επιχείρησαν να κάνουν ο όσιος τούς έτρεπε σε φυγή με τον φοβερό τρόπο που εμφανιζόταν σε αυτούς.

Άγιος Χριστόφορος ο Μεγαλομάρτυρας

Ο Άγιος Μεγαλομάρτυς Χριστόφορος καταγόταν από ημιβάρβαρη φυλή και ονομαζόταν Ρεμπρόβος, που σημαίνει αδόκιμος, αποδοκιμασμένος, κολασμένος. Πιθανότατα έζησε κατά τους χρόνους του αυτοκράτορα Δεκίου (249 - 251 μ.Χ.), όταν στην Αντιόχεια Επίσκοπος ήταν ο Άγιος Ιερομάρτυς Βαβύλας (τιμάται **4 Σεπτεμβρίου**).

Ο Άγιος ως προς την εξωτερική εμφάνιση ήταν τόσο πολύ άσχημος, γι' αυτό και αποκαλείτο «κυνοπρόσωπος».

Η μεταστροφή του στον Χριστό έγινε με τρόπο θαυμαστό. Συνελήφθη αιχμάλωτος σε μάχη, που διεξήγαγε το έθνος του με τα Ρωμαϊκά αυτοκρατορικά στρατεύματα. Κατατάγηκε στις Ρωμαϊκές λεγεώνες και πολέμησε κατά των Περσών, επί Γορδίου και Φιλίππου. Όταν ήταν ακόμη κατειχόμενος, για να ευχαριστήσει τον Χριστό, εγκαταστάθηκε σε επικίνδυνη δίοδο ποταμού και μετέφερε δωρεάν επί των ώμων του εκείνους που επιθυμούσαν να διέλθουν τον ποταμό. Μια μέρα παρουσιάστηκε προς αυτόν μικρό παιδί, το οποίο τον παρακάλεσε να τον περάσει στην απέναντι όχθη.

Ο Ρεμπρόβος πρόθυμα το έθεσε επί των ώμων του και στηριζόμενος επί της ράβδου του εισήλθε στον ποταμό. Όσο όμως προχωρούσε, τόσο το βάρος του παιδιού αυξανόταν, ώστε με μεγάλο κόπο κατόρθωσε να φθάσει στην απέναντι όχθη. Μόλις έφθασε στον προορισμό του, κατάκοπος είπε στο παιδί ότι και όλο τον κόσμο να σήκωνε δεν θα ήταν τόσο βαρύς. Το παιδί του απάντησε: «Μην απορείς, διότι δεν μετέφερες μόνο τον κόσμο όλο, αλλά και τον πλάσαντα αυτόν. Είμαι Εκείνος στην υπηρεσία του Οποίου έθεσες τις δυνάμεις σου και σε απόδειξη αυτού φύτεψε το ραβδί σου και αύριο θα έχει βλαστήσει», και αμέσως εξαφανίστηκε. Ο Ρεμπρόβος φύτεψε την ράβδο και την επομένη την βρήκε πράγματι να έχει βλαστήσει. Μετά το περιστατικό αυτό βαπτίστηκε Χριστιανός από τον Άγιο Ιερομάρτυρα Βαβύλα, ο οποίος τον μετονόμασε σε Χριστόφορο. Η άκτιστη θεία Χάρη, που έλαβε την ώρα του βαπτίσματος και του Χρίσματος, μεταμόρφωσε όλη του την ύπαρξη. Και αυτή

ακόμα η δύσμορφη όψη του φαινόταν φωτεινότερη και ομορφότερη.

Στην Ορθόδοξη αγιογραφία ο Άγιος εικονίζεται να μεταφέρει στον ώμο του τον Χριστό. Εξ' αφορμής ίσως του γεγονότος αυτού θεωρείται προστάτης των οδηγών και στο Μικρόν Ευχολόγιον και συγκεκριμένα στην Ακολουθία «επί ευλογήσει νέου οχήματος» υπάρχει, πρώτο στη σειρά, το απολυτικό του. Κατά τον τότε εναντίον των Χριστιανών διωγμό, λίγο μετά την βάπτισή του, είδε Χριστιανούς να κακοποιούνται από τους ειδωλολάτρες. Από αγανάκτηση επενέβη και έκανε δριμύτατες παρατηρήσεις προς αυτούς, διέφυγε δε τη σύλληψη χάρη στο γιγαντιαίο του παράστημα και την ηράκλεια δύναμή του. Καταγγέλθηκε όμως στον αυτοκράτορα και διατάχθηκε η σύλληψή του. Για τον σκοπό αυτό απεστάλησαν διακόσιοι στρατιώτες. Αυτοί, αφού ερεύνησαν σε διάφορα μέρη, τον βρήκαν κατά την στιγμή την οποία ετοιμαζόταν να γευματίσει ένα κομμάτι ξερό ψωμί. Κατάκοποι οι στρατιώτες και πεινασμένοι ζήτησαν από τον Άγιο Χριστόφορο να τους δώσει να φάγουν και ως αντάλλαγμα του υποσχέθηκαν ότι δεν θα τον κακομεταχειρίζονταν. Ένας από τους στρατιώτες, βλέποντας ότι πλην του ξερού άρτου δεν υπήρχε καμία άλλη τροφή, ειρωνευόμενος τον Χριστόφορο, του είπε ότι ευχαρίστως θα γινόταν Χριστιανός, εάν είχε την δύναμη να τους χορτάσει όλους με το κομμάτι εκείνο του άρτου. Τότε ο Άγιος, αφού γονάτισε, άρχισε να παρακαλεί τον Χριστό να πολλαπλασιάσει το κομμάτι εκείνο του άρτου, όπως πολλαπλασίασε τους πέντε άρτους στην έρημο, για να χορτάσουν οι πεινώντες στρατιώτες και να φωτισθούν στην αναγνώριση και ομολογία Αυτού. Η παράκληση του Αγίου εισακούστηκε και το τεμάχιο του άρτου πολλαπλασιάστηκε. Βλέποντας οι στρατιώτες το θαύμα αυτό, προσέπεσαν στα πόδια του Αγίου και τον παρακαλούσαν να τους γνωρίσει καλύτερα τον Θεό του. Ο Άγιος εξέθεσε με απλότητα τη Χριστιανική διδασκαλία και αφού όλοι εξέφρασαν την επιθυμία να γίνουν Χριστιανοί, τους οδήγησε προς τον Επίσκοπο Αντιοχείας Βαβύλα, ο οποίος, αφού τους κατήχησε, τους βάπτισε. Όταν ο αυτοκράτορας Δέκιος

πληροφορήθηκε το γεγονός, τους μεν στρατιώτες συνέλαβε και αποκεφάλισε, τον δε Χριστόφορο προσπάθησε με υποσχέσεις και κολακείες να μεταπείσει, αλλά οι προσπάθειές του προσέκρουσαν στην επίμονη άρνηση αυτού. Κατόπιν τούτου έστειλε προς αυτόν δύο διεφθαρμένες γυναίκες, την Ακυλίνα και την Καλλινίκη, ελπίζοντας ότι με τα θέληγιά τους θα τον σαγήνευαν και θα τον παρέσυραν. Οι δύο γυναίκες, αφού άκουσαν την προτροπή του Αγίου, για να επανέλθουν στον δρόμο της αγνότητας και της αρετής, έγιναν Χριστιανές και, αφού παρουσιάστηκαν ενώπιον του αυτοκράτορα Δεκίου, ομολόγησαν τον Χριστό. Γι' αυτό και βρήκαν μαρτυρικό θάνατο.

Στη συνέχεια ο Άγιος Χριστόφορος υποβλήθηκε σε φρικτά βασανιστήρια και τέλος υπέστη τον δι' αποκεφαλισμού θάνατο το 251 μ.Χ.

Christopher of Lycia

St. Christopher lived in Lycia, under the reign of the Roman emperor Decius (reigned 249-251), and was at first named *Reprobus* before being **baptised**. Not much is known about him, but there are many legends connected to him.

The Orthodox tradition describes the saint as a tall man of tremendous strength who made a living carrying people across a raging river. One day his passenger was a child who grew so heavy as they crossed the river that St. Christopher feared they would both drown. He was amazed that such a small child could overcome someone so mighty as himself. The child then revealed that he was **Christ**, and the heaviness was caused by the weight of the world which he bore.

Although so little is known about the life of St. Christopher, there is much to be gathered from his experience of carrying Christ across the river. His story represents a message of hope that all Christians are called to bear and to "put on" Christ, by taking up the crosses, given to each of us, in our lives. Christopher bore his "cross" (Christ himself) and eventually suffered martyrdom for

the faith, fulfilling the commandment of Christ, "He who does not take his cross and follow Me is not worthy of me" (**Matt.** 10:38). St. Christopher came to martyrdom under the emperor who wanted to kill him for his faith. Christopher was first asked to renounce Christ. When he refused, he was tied to an iron stool, which was placed over fire. The stool melted, but St. Christopher was unharmed. The emperor then ordered archers to shoot him, but all the arrows missed. One archer shot the emperor in the eye. Outraged, the emperor then ordered that the saint be decapitated. St. Christopher's severed head told the emperor to put some of his blood in his wounded eye, and when the emperor did so, his sight was restored and he **converted** to Christianity.

The Greek word "Christophoros" translates into "Christ-bearer" and he is, therefore, depicted in **iconography** as carrying a child, who, in turn, is carrying a globe. Some people hold the superstition that if you see an **icon** of St. Christopher you cannot die on that day; this superstition is not supported by the Orthodox Church. "Cynocephalus" is a Greek word, literally meaning "dog-head." There are some rare icons that depict this martyr with the head of a dog. Such images may carry echoes of the Egyptian dog-headed god, Anubius; and Christopher pictured with a dog's head, is not generally supported by the Orthodox Church. However, these images have made him especially popular among the **Roman Catholics** who have created many stories to explain his "cynocephalic" appearance.

His **relics**, including the head of the saint, are on the island of Rab in Croatia.

Άγιοι Κύριλλος και Μεθόδιος Φωτιστές των Σλάβων

Οι Άγιοι Κύριλλος και Μεθόδιος, κατά κόσμον Κωνσταντίνος και Μιχαήλ, ήταν παιδιά του δρουγγάριου στρατιωτικού διοικητού Λέοντος και γεννήθηκαν στην Θεσσαλονίκη. Ο Κωνσταντίνος γεννήθηκε περί το 827, ενώ ο μεγαλύτερος αδελφός του Μιχαήλ το 815. Είχαν δε άλλα πέντε αδέρφια. Ο Κωνσταντίνος ήταν ο μικρότερος και είχε μεγάλη επιμέλεια στα γράμματα. Παιδί ακόμη, είχε διαβάσει τα έργα του Αγίου Γρηγορίου του Θεολόγου και είχε γράψει ύμνο προς τιμήν του. Τα χαρίσματά του τα πρόσεξε ο λογοθέτης Θεόκτιστος και τον έστειλε στην σχολή της Μαγναύρας, όπου με την καθοδήγηση του Λέοντος του Μαθηματικού και του ιερού Φωτίου σπούδασε βασικά φιλοσοφία. Διέπρεψε στις σπουδές του και αρχικά διορίστηκε χαρτοφύλακας (αρχιγραμματέας) του Πατριαρχείου και αργότερα καθηγητής της φιλοσοφίας στη σχολή της Μαγναύρας. Ο Μιχαήλ ακολούθησε την σταδιοδρομία του πατέρα τους. Έγινε στρατιωτικός και ανέλαβε την διοίκηση της περιοχής των πηγών του Στρυμόνος, δηλαδή στα σημερινά σύνορα Βουλγαρίας και Σερβίας, όπου και γνώρισε καλά τους Σλάβους. Παρά την επιτυχημένη σταδιοδρομία και των δύο αδελφών, βαθιά τους συγκλόνιζε ο ζήλος για την πνευματική ζωή. Είχαν μοναστική κλίση, αλλά πίστευαν στη μαρτυρική διακονία της κλίσεώς τους αυτής, για να σωθούν και άλλες ψυχές. Ο 9ος αιώνας μ.Χ., όταν και έλαμψαν οι Άγιοι, είναι μια μεγάλη εποχή του Βυζαντίου. Χαρακτηρίζεται από ακμή στην πολιτική και στρατιωτική δύναμη και από άνθηση στην οικονομία, στα γράμματα, στις τέχνες. Η Εκκλησία της Ανατολής ανασυγκροτείται μετά την τρικυμία της εικονομαχίας. Το πρόβλημα της εικονομαχίας, αν μπορεί η φύση του Θεού, η θεία και η ανθρώπινη, να παρασταθεί εικονικά, έχει επιλυθεί. Τα ρήγματα όμως από τις εκκλησιαστικές και πολιτικές συγκρούσεις μεταξύ Δύσεως και Ανατολής γίνονται βαθύτερα. Τα εγκόσμια συμφέροντα, οι ανταγωνισμοί για την πνευματική και πολιτική εξουσία διασπούν την μέχρι τότε ενιαία Χριστιανική Οικουμένη σε δύο παράλληλους κόσμους, το Βυζαντινό και το Φραγκικό. Οι

διαφορές είναι ορατές στα μέσα του 9ου αιώνα μ.Χ., όταν ανέκυψε το θέμα του εκχριστιανισμού των Σλάβων της Δύσεως. Σε αυτήν την αντιδικία μπλέκονται οι δύο Θεσσαλονικείς αδελφοί. Αρχικά ο Κωνσταντίνος αναπτύσσει ιεραποστολικό έργο μεταξύ της Τουρκικής φυλής των Χαζάρων. Η μεγάλη όμως ευκαιρία δίνεται το καλοκαίρι του 862 μ.Χ., όταν φθάνει στην Κωνσταντινούπολη πρεσβεία του ηγεμόνος των Μοραβίων Ραστισλάβου, που το έθνος του κατοικούσε από τη Βοημία μέχρι τα Καρπάθια και το Δούναβη. Ο Ραστισλάβος ζητά από τον αυτοκράτορα Μιχαήλ έναν Επίσκοπο και δάσκαλο, για να τους διδάξει στη γλώσσα τους την αληθινή πίστη και να προσέλθουν και άλλοι στον Χριστό. Είχαν βαπτισθεί πολλοί, αλλά και οι βαπτισμένοι από τους Λατίνους ιεραποστόλους αγνοούσαν τον Χριστιανισμό, όσο και οι αβάπτιστοι, αφού οι Λατίνοι, συνεπείς στην παράδοσή τους, τους επέβαλαν την γνώση του Ευαγγελίου στα λατινικά και την λατρεία πάλι στα λατινικά, δηλαδή σε μία γλώσσα που αγνοούσαν. Ο αυτοκράτορας Μιχαήλ προσκαλεί τον φιλόσοφο Κωνσταντίνο να αναλάβει αυτήν την αποστολή προς τους Μοραβούς. Το έργο το δέχεται ο Κωνσταντίνος υπό την προϋπόθεση της δημιουργίας γραφής στη γλώσσα των Μοραβών. Μετά από μελέτες φτιάχνει το λεγόμενο γλαγολιτικό (όχι το κυριλλικό) αλφάβητο και αρχίζει την μετάφραση του Ευαγγελίου και της Βυζαντινής Λειτουργίας, καθώς και άλλων βιβλίων. Την άνοιξη του 863 μ.Χ., ο Κωνσταντίνος παίρνει τον αδελφό του Μιχαήλ, που είχε γίνει μοναχός με το όνομα Μεθόδιος, και φθάνει στην αυλή του Ραστισλάβου. Η εργασία τους διαρκεί τρία χρόνια. Έκαναν σπουδαίες μεταφράσεις, εισήγαγαν την βυζαντινή παράδοση της Μεγάλης Εκκλησίας στη Μοραβία. Άνοιξαν τους πολιτιστικούς ορίζοντες του ευαγγελιζόμενου λαού. Έγιναν οι πραγματικοί φωτιστές του. Με αφετηρία την αρχή ότι κάθε λαός έχει το δικαίωμα να λατρεύει τον Θεό στη μητρική του γλώσσα, οι άγιοι αδελφοί συγκρότησαν γραπτή σλαβική γλώσσα, μετέφρασαν τα λειτουργικά βιβλία στη γλώσσα αυτή, καθιέρωσαν την σλαβική ως λειτουργική γλώσσα, έγραψαν και πρωτότυπα έργα και κατέστησαν διδάσκαλοι

δεκάδων μαθητών για την επάνδρωση της τοπικής Εκκλησίας με διακόνους και πρεσβυτέρους, άριστους γνώστες της λειτουργικής παλαιοσλαβικής γλώσσας. Η διείσδυση όμως αυτή ενόχλησε τους Φράγκους και τη Ρώμη που άρχισαν να υποσκάπτουν αδιάκοπα την ιεραποστολική εργασία τους. Η θέση η δική τους, καθώς και των συνεργατών τους μοναχών, έγινε δύσκολη, όταν στην Πόλη την εξουσία κατέλαβε ο Βασίλειος ο Β', που ξαναέφερε στον θρόνο της Κωνσταντινουπόλεως ως Πατριάρχη τον Ιγνάτιο και επανασύνδεσε το Βυζάντιο με την Εκκλησία της Ρώμης. Το 866 μ.Χ. και οι Βούλγαροι είχαν συνδεθεί με την Ρώμη. Έτσι η ιεραποστολή απομονώθηκε από τις ρίζες της και αναγκάστηκε να έλθει σε συνδιαλλαγή με τους Λατίνους. Στις αρχές του 868 μ.Χ., ο Κωνσταντίνος και ο Μεθόδιος φθάνουν στη Ρώμη κομίζοντας τα ιερά λείψανα του ιεραποστόλου Κλήμεντος, που είχε μαρτυρήσει στη χώρα των Χαζάρων. Προσπαθούν να τακτοποιήσουν τις διαφορές τους με τους Λατίνους ιεραποστόλους ενώπιον του Πάπα Ανδριανού Β'. Η μόρφωση και η ευσέβεια των δύο αδελφών κατέπληξε τους Ρωμαίους κληρικούς. Ο Πάπας αναγνώρισε το έργο τους πανηγυρικά, αλλά επεδίωξε να το αποσυνδέσει από την Εκκλησία της Κωνσταντινουπόλεως και να το προσεταιρισθεί. Ο Πάπας Ανδριανός παρέλαβε από τους ιεραποστόλους τα σλαβικά βιβλία, τα ευλόγησε, τα απέθεσε στο ναό της Αγίας Μαρίας, τον αποκαλούμενο Φάτνη και τέλεσε με αυτά την Θεία Λειτουργία. Στο σημείο αυτό πρέπει να υπογραμμισθεί ότι ο Πάπας απέθεσε τα σλαβικά βιβλία στην Αγία Τράπεζα και τα πρόσφερε ως αφιέρωμα στο Θεό. Έδωσε μάλιστα εντολή σε δύο Επισκόπους, τον Φορμόζο και τον Γκόντριχον, να προχωρήσουν στη χειροτονία των μαθητών του Αγίου Κυρίλλου και Μεθοδίου, των μελλοντικών κληρικών των Σλάβων στη μητρική τους γλώσσα. Και μετά ταύτα δόθηκε η άδεια σε αυτούς, τους νεοχειροτόνητους κληρικούς, να τελέσουν τη θεία λειτουργία σλαβιστί στους ναούς του Αγίου Πέτρου, της Αγίας Πετρωνίλλας και του Αγίου Ανδρέου. Ο Πάπας καταδίκασε ακόμη τους πιστούς που αντιδρούσαν στην λειτουργική χρήση της σλαβικής γλώσσας και τους αποκάλεσε Πιλατιανούς και Τριγλωσσίτες. Μάλιστα

υποχρέωσε έναν Επίσκοπο, που υπήρξε οπαδός του Τριγλωσσισμού, να χειροτονήσει τρεις ιερείς και δύο αναγνώστες από τους Σλάβους μαθητές των δύο Αγίων αδελφών. Και το επιστέγασμα της λειτουργικής πανδαισίας σλαβιστί συνδέθηκε με τον Απόστολο των εθνών Παύλο. Οι Σλάβοι μαθητές κληρικοί λειτουργούσαν την νύχτα πάνω στον τάφο του μεγάλου διδασκάλου των εθνικών, του Παύλου. Και μάλιστα είχαν ως συλλειτουργούς τους τον Επίσκοπο Αρσένιο, δηλαδή έναν από τους επτά επισκόπους συμβούλους του Πάπα, και τον Αναστάσιο τον Βιβλιοθηκάριο. Η πράξη αυτή δεν ήταν τυχαία. Είχε συμβολικό χαρακτήρα. Συνέδεε και παραλλήλιζε το έργο των Αγίων Κυρίλλου και Μεθοδίου με τους ιεραποστολικούς άθλους του Παύλου. Σημειωτέον ότι ο ναός του Αποστόλου Παύλου βρισκόταν έξω από τα τείχη της πόλεως. Και συνεπώς η μετάβαση και η τέλεση Λειτουργίας σε αυτόν σλαβιστί και μάλιστα επάνω στον τάφο του Αποστόλου δεν αποτελούσε πράξη ρουτίνας, που απέβλεπε απλώς στην τέλεση ορισμένων λειτουργιών στη σλαβική γλώσσα. Ήταν η πανηγυρική έγκριση της σλαβικής ως λειτουργικής γλώσσας από τον Απόστολο των εθνών και της ακροβυστίας. Στο διάστημα της παραμονής τους στη Ρώμη, ο Κωνσταντίνος αρρωσταίνει βαριά. Προαισθάνεται το τέλος του και ζητά να πεθάνει ως μοναχός. Κείρεται μοναχός και ονομάζεται Κύριλλος. Στις 4 Φεβρουαρίου του 869 μ.Χ. ο πύρινος ιεραπόστολος, που άναψε την φωτιά της πίστεως και του πολιτισμού στο σλαβικό κόσμο, κοιμήθηκε με ειρήνη. Ο Μεθόδιος θέλει να μεταφέρει το σκήνωμά του στη Θεσσαλονίκη, αλλά ο Πάπας Ανδριανός δεν το επιτρέπει και τον θάβει στο ναό του Αγίου Κλήμεντος, όπου μέχρι και σήμερα δείχνεται ο τάφος του.

Στη συνέχεια, ο Μεθόδιος χειροτονείται από τον Πάπα Αρχιεπίσκοπος Σιρμίου, για να εγκατασταθεί στην Παννονία. Η Ρώμη επιδέξια οικειοποιείται το ιεραποστολικό έργο της Εκκλησίας Κωνσταντινουπόλεως. Η ζωή όμως του Μεθοδίου, ως Αρχιεπισκόπου, περιπλέκεται στους ανταγωνισμούς των Λατίνων και των Φράγκων Επισκόπων, στις δολοπλοκίες των

ηγεμόνων και των αρχόντων και γίνεται μαρτυρική. Τον φυλακίζουν δυόμιση χρόνια σε μοναστήρι του Μέλανος Δρυμού και μόλις το 873 μ.Χ. ο Πάπας Ιωάννης Η' τον ελευθερώνει και τον αποκαθιστά. Η λατρεία όμως στα σλαβονικά απαγορεύεται και μόνο το κήρυγμα επιτρέπεται. Το 885 μ.Χ., στη Μοραβία, ο Μεθόδιος παραδίδει το πνεύμα του μέσα σε ένα κλίμα αντιδράσεων και ραδιουργιών. Είχε όμως προετοιμάσει διακόσιους νέους ιεραποστόλους. Αυτοί ξεχύθηκαν στην Ανατολική Ευρώπη, διέδωσαν και στερέωσαν την Ορθοδοξία στα σλαβικά Έθνη. Ήταν τέτοια δε η δύναμη και το ριζωμα του έργου τους, ώστε ούτε η λαίλαπα της Ουνίας κατόρθωσε να εξανεμίσει το θεολογικό και πολιτισμικό έργο των δύο Ισαποστόλων αδελφών, του Κυρίλλου και του Μεθοδίου. Κατά την εξόδιο ακολουθία του Αγίου Μεθοδίου αναρίθμητος λαός, αφού συγκεντρώθηκε, τον συνόδευσε με λαμπάδες και θρήνησε τον αγαθό διδάσκαλο και ποιμένα. Άνδρες και γυναίκες, μικροί και μεγάλοι, πλούσιοι και φτωχοί, ελεύθεροι και δούλοι, χήρες και ορφανά, ξένοι και ντόπιοι, ασθενείς και υγιείς, όλοι τον συνόδευσαν, γιατί έδινε τα πάντα σε όλους, για να τους κερδίσει. Η ιεραποστολική πορεία τους, παρά τα τόσα θρησκευτικά και πολιτιστικά επιτεύγματά της για ολόκληρο το Βορρά, δεν μας είναι γνωστή από τους Βυζαντινούς. Αν και εργάστηκαν όσο λίγοι για την δόξα της Ορθοδοξίας, άργησαν οι Ελληνόφωνες Ορθόδοξες Εκκλησίες να τους περιλάβουν στον κατάλογο των εκλεκτών του Θεού Αγίων. Τη ζωή και τη δράση τους τη μαθαίνουμε από σλαβικές και λατινικές πηγές και από δύο παλαιοσλαβονικές βιογραφίες. Οι δύο Άγιοι ανεδείχθησαν άξιοι μιμητές του Αποστόλου Παύλου σε πολλούς τομείς του βίου και της δράσεώς τους. Καταρχάς εντάσσονται μέσα στο σχέδιο της Θείας Οικονομίας. Και μετά την έλευση του Κυρίου μας Ιησού Χριστού στη γη η Θεία Οικονομία εκφράζεται κατά τον καλύτερο τρόπο με τη φράση του Αποστόλου Παύλου «ος πάντας ανθρώπους θέλει σωθήναι και εις επίγνωσιν αληθείας ελθείν»,

την οποία επαναλαμβάνει ο βιογράφος του Αγίου Μεθοδίου, τον οποίο ο Θεός ανέστησε ως διδάσκαλο στους καιρούς του χάριν του Σλαβικού γένους, για το οποίο ποτέ κανείς ποτέ δεν είχε ενδιαφερθεί. Οι δύο Άγιοι ανεδείχθησαν άξιοι μιμητές του Αποστόλου Παύλου σε πολλούς τομείς του βίου και της δράσεώς τους. Καταρχάς εντάσσονται μέσα στο σχέδιο της Θείας Οικονομίας. Και μετά την έλευση του Κυρίου μας Ιησού Χριστού στη γη η Θεία Οικονομία εκφράζεται κατά τον καλύτερο τρόπο με τη φράση του Αποστόλου Παύλου «ος πάντας ανθρώπους θέλει σωθήναι και εις επίγνωσιν αληθείας ελθείν», την οποία επαναλαμβάνει ο βιογράφος του Αγίου Μεθοδίου, τον οποίο ο Θεός ανέστησε ως διδάσκαλο στους καιρούς του χάριν του Σλαβικού γένους, για το οποίο ποτέ κανείς ποτέ δεν είχε ενδιαφερθεί. Ο Άγιος Μεθόδιος μιμήθηκε τον Απόστολο Παύλο στην περιφρόνηση των κινδύνων, ιδίως στα ταξίδια και τις περιπλανήσεις του. Γι' αυτό και ο βιογράφος του σημειώνει ότι σε όλα τα ταξίδια του ο Μεθόδιος περιέπεσε σε πολλούς κινδύνους, που προκλήθηκαν από τον κακό εχθρό (το διάβολο). Κινδύνευσε στις ερήμους από τους ληστές, στη θάλασσα από τρικυμίες, στα ποτάμια από θανάσιμους κινδύνους και έτσι εκπληρώθηκε σε αυτόν ο λόγος του Αποστόλου: «Κινδύνους ληστών, κινδύνους εν θαλάσση, κινδύνους ποταμών, κινδύνους εν ψευδαδέλφοις, εν κόπω και μόχθω, εν αγρυπνίαις πολλάκις, εν λιμώ και δίψει» και σε όλα τα παθήματα, τα μνημονευόμενα από τον Απόστολο. Και οφείλουμε να υπογραμμίσουμε ότι στο σχόλιο αυτό δεν υπάρχει κάτι το υπερβολικό, αν αναλογισθούμε τα ταξίδια του στην Κριμαία, τη Χαζαρία και τη χώρα των Φούλλων, τη ματάβασή του στη Μοραβία, το ταξίδι στη Ρώμη μέσω Παννονίας και Βενετίας, την επιστροφή στην Παννονία και τη Μοραβία, τη σύλληψή του από τους Φράγκους, τη δίκη και καταδίκη του, τη φυλάκισή του επί δυόμισι έτη, την απελευθέρωσή του, τις συκοφαντίες σε βάρος του, τη μετάβασή του στη Ρώμη και την Κωνσταντινούπολη.

ΠΑΝΑΓΙΑ ΜΑΣ, ΜΑΝΑ ΜΑΣ ΓΛΥΚΕΙΑ

Ἡ Παναγία είναι ο μεγαλύτερος ευεργέτης όλου του ανθρώπινου γένους. Μας έκαμε την μεγαλύτερη ευεργεσία. Γιατί χάρις στην δική της αρετή επισκέφθηκε την γη ο Ὑψιστος Θεός και έγινε άνθρωπος στην άχραντη κοιλία της. Και έτσι σώθηκε ο κόσμος. Υπάρχει άλλη ευεργεσία πιο μεγάλη από αυτή;

Μας έφερε τον Σωτήρα και Λυτρωτή. Γι' αυτό ονομάζεται "ευεργέτης". Γιατί κανείς δεν μας ευεργέτησε τόσο, όσο η αγία Μητέρα του Χριστού. Και εμείς το ξέραμε. Μας το είπαν οι απόστολοι. Μας το κήρυξαν οι άγιοι πατέρες. Μας το υπενθυμίζουν κάθε ημέρα οι κληρικοί μας στις εκκλησίες μας. Και καταφεύγουμε σ' Αυτήν με πίστη.

"Παναγία μου! φωνάζει η πονεμένη μάνα στο προσκέφαλο του άρρωστου παιδιού της.

"Παναγία μου! φωνάζει ο ναύτης στην αγριεμένη θάλασσα.

" Παναγία μου! παρακάλεσε ο Κολοκοτρώνης, όταν κινδύνευε η Ελλάδα από τον Δράμαλη.

" Παναγία μου! φωνάζει η κοπέλα.

" Παναγία μου! κλαίει η χήρα.

" Παναγία μου! ακούς από παντού: από καλύβες και μέγαρα, από τρώγλες και ανάκτορα.

Ας θυμηθούμε μια αληθινή ιστορία.

Ένα καράβι ταξίδευε στο πέλαγος. Και το έπιασε φοβερή τρικυμία.

Φόβος παγερός είχε καταλάβει καπετάνιο και πλήρωμα. Δεν ήταν η σημερινή εποχή. Τότε τα καράβια ήταν ξύλινα. Και με πανιά! Και το παλιοκάραβο είχε αρχίσει να μπάζει νερά. Η τρόμπα δούλευε αδιάκοπα. Μα δεν πρόφθανε! Και το καράβι είχε αρχίσει να βουλιάζει. Αν το καράβι χανόταν, τι να τους έκαναν οι βαρκούλες του και τα σωσίβια; Ένοιωσαν όλοι, πώς κάθε ελπίδα είχε χαθή. Και τότε έστρεψαν τον νου στην Παναγία, πού είναι: "ελπίς απηλπισμένων".

- Φτάσε, Παναγία Μυρτιδιώτισσα, Προστάτρια και Σκέπη του νησιού μας. Σώσε μας. Λυπήσου τα παιδιά μας και τους γέροντες γονείς μας, πού μας περιμένουν!...

Λίγο ήθελε ακόμη το καράβι να βουλιάξει. Μα ξαφνικά φάνηκε ανάμεσα τους μια ολόφωτη γυναίκα: Και τους είπε:

" Ἦρθα! Μη φοβείσθε! Το καράβι σας θα σωθή!

Και βούτηξε μέσα στην θάλασσα με ένα σφουγγάρι στο χέρι και έκλεισε την τρύπα πού είχε ανοίξει στο σκάφος!

Σε λίγα λεπτά, το καράβι συνέχιζε ήσυχο το δρόμο του.

Στο πρώτο λιμάνι επήγαν το σκάφος για επισκευή. Και τι θαύμα είδαν! Είδαν την τρύπα, πού είχε ανοίξει στο σκάφος, βουλωμένη με το σφουγγάρι που κρατούσε στα χέρια της η Παναγία, όταν φάνηκε στο καράβι τους! Όλος ο κόσμος το είδε αυτό το θαύμα. Γεμάτος συγκίνηση ο καπετάνιος αγόρασε κεριά καθαρά και έφτιαξε μια λαμπάδα σαν το κατάρτι του καραβιού. Επήρε και το σφουγγάρι της Παναγίας σε ένα κουτί. Έφτιαξε και ένα ασημένιο καραβάκι. Και γύρισε στην πατρίδα του, την Χίο. Και τα πήγε στο Μοναστήρι της Παναγίας της Μυρτιδιώτισσας. Και όταν επήγε να προσκυνήσει την θαυματουργή της εικόνα, φώναξε γεμάτος συγκίνηση:
- Αυτή είναι! Αυτήν είδαμε! Παναγία μου! Παναγία μου!... Γονάτισαν όλοι μπροστά στην Παναγία. Έκαμαν με ευλάβεια τον Σταυρό τους. Την ευχαρίστησαν από τα βάθη της ψυχής τους, Και της πρόσφεραν τα μικρά τους δώρα, πού σώζονται μέχρι σήμερα. Μα μόνο σε εκείνους εφάνη καλή η Παναγία; Όχι. Για όλους τρέχει και για όλους φροντίζει. Ένα τροπάριο τής Εκκλησίας μας λέγει: "Ουδείς προστρέχων επί Σοι, κατησχυμένος από Σου εκπορεύεται, Αγνή Παρθένε Θεοτόκε. Άλλ' αιτείται την χάριν και λαμβάνει το δώρημα προς το συμφέρον της αιτήσεως".

"Αν λοιπόν καμιά φορά έχουμε την αίσθηση ότι δεν μας ακούει, ας διερωτόμαστε: Μήπως δεν είναι συμφέρον μας, να λάβωμε το δώρημα, αυτό πού ζητήσαμε;

"Ας την παρακαλέσωμε και εμείς."

"Παναγία Θεοτόκε Παρθένε, εμείς σήμερα κινδυνεύουμε από χειρότερο κίνδυνο. Οι ηθικές αξίες έπεσαν.

Η κοινωνία διαλύεται. Η νεολαία χάνεται. Οι οικογένειες έπαψαν να είναι εστίες αρετής και ευσεβείας. Το έθνος μας καταρρέει."

"Έλα, Παναγία Μητέρα μας! Φτάσε! Φρονημάτισε τον λαό μας και τους άρχοντες. Μαλάκωσε τις καρδιές μας. Δώσε μας πίστη και ευσεβεία. Δώσε μας μετάνοια και επιστροφή.

**ASCENSION GREEK ORTHODOX
CHURCH PHILOPTOCHOS
IS SPONSORING A FOOD DRIVE**

As part of the initiatives and Philanthropic endeavors of Philoptochos

«FEED THE HUNGRY PROGRAM»

We are inviting all Parishioners, Church Organizations, & friends to participate.

Donations of non-perishable food items, toiletries, baby food,
shampoos, soaps, etc. are welcome!

Our Philoptochos will deliver your donation to Food Banks in our area.

COLLECTION WILL BE FROM MID-APRIL TO THE FIRST WEEK OF MAY.

DONATION BOXES CAN BE FOUND IN THE COMMUNITY CENTER.

JOIN US AND HELP FILL OUR BOXES.

Πήρα απ' τη νιότη χρώματα
Αφιέρωμα στη Βίκυ Μοσχολιού

Ελένη Ανδρέου

**ASCENSION GREEK ORTHODOX CHURCH
101 ANDERSON AVENUE (CORNER OF HENRY STREET)
FAIRVIEW, NJ 07022**

SATURDAY, MAY 11, 2019 AT 7:30 P.M.

COMMUNITY CENTER

DONATION \$40 PP,

FOR RESERVATIONS CALL: 201 264 3196 AND/OR 347 201 1821

FOR INFORMATION CONTACT:

Dimitri Kontolios dimitri62@gmail.com

and/or

Despina kolokithas dkpatra1@yahoo.com

Ascension Greek Orthodox Church
101 Anderson Ave. Fairview New Jersey
201-945-6448, Fax 201-945-6463
email: info@ascensionfairview.org website
Visit our website: www.AscensionFairview.org
Like us on Facebook:
"Ascension Greek Orthodox Church"
Want to be added to our email list? Contact us:
info@ascensionfairview.org

THE WEEKLY BULLETIN
YEAR 2019 ISSUE 5,1

SUNDAY, May 5, 2019
Thomas Sunday

KYPIAKH, 5 Μαΐου, 2019
Κυριακή του Θωμά

SACRAMENTS— ΜΥΣΤΗΡΙΑ

Baptism

2:00 p.m. Eric Louridas, M/M